

Ludo Geluykens

Verdachte overlijdens

Uitgeverij: Leesgenot - © - 2025

Van dezelfde auteur :
Moord op de scheidsrechter
Adellijke intriges
Een drug te ver
Losgeld voor een kind
Moord aan de balie
Chantage in het schepencollege
Afrekening in het bedrijf
Wraak in de familie
De golfmoorden
De riviermoorden
Alles voor de club
Afpersing
Valse beloftes
Kampioenenmoorden bij 'Mijn gedacht'
De Netemoorden
Verdachte overlijdens

1

7 april, Lier.

Het was ongewoon druk op het politiekantoor van Lier aan het Paradeplein. Al heel de ochtend gebeurden er dingen die niet gepland waren. Hoofdcommissaris Frans Peeters was dringend opgeroepen door de burgemeester voor een probleem in het stadhuis. Martine Verhaegen, de managementassistente, had vanmorgen een klein ongeval gehad toen ze met de fiets naar het kantoor kwam. Roger Wuytack, de planton, was om tien uur ziek naar huis gegaan. Commissaris Bruno Somers en hoofdinspecteur Paul De Winter waren bezig met het afwerken van een oud dossier toen bij hen de stroom uitviel en ze zo technisch werkloos werden.

Ze gingen naar het kantoor van Frans Peeters en passeerden langs het bureau van Martine.

“Is de chef al terug?” vroeg Paul.

“Ja, hij is in zijn kantoor”, antwoordde Martine. “Maar hij is aan het telefoneren.”

“Dan wachten we nog even”, zei Paul.

“Is de stress van vanmorgen al helemaal verdwenen?” vroeg Bruno.

“Ja, nu wel. Maar het is toch wel schrikken als je betrokken bent in een ongeval, ook al is het maar een niemendalletje”, antwoordde Martine.

“Gelukkig was het niet erg”, zei Bruno.

“Ik zag het gebeuren en kon nog net van mijn fiets springen, maar daardoor ben ik wel gevallen”, zei Martine.

“Als je me had gebeld, had ik je komen oprapen”, lachte Bruno.

“Het is toch een bereidwillige man, hé”, lachte Frans, die ondertussen buitengekomen was.

“Wij waren juist op weg naar jou”, zei Paul.

“Kom dan maar binnen”, zei Frans.

“Nu is bij ons weer de stroom uitgevallen”, zei Bruno.

“Het is alsof Murphy zelf hier vanmorgen de regie voert”, zei Frans.

“Ja, dat mag je wel zeggen”, zei Paul.

“Zijn ze al bezig om jullie stroomprobleem op te lossen?” vroeg Frans.

“Ja, blijkbaar zit heel de gang bij ons zonder stroom. Er zou een kortsluiting op één van de toestellen in de printerkamer zitten”, antwoordde Bruno.

Op dat ogenblik kreeg Paul telefoon van de onderhoudsploeg. De storing was verholpen. Er was terug stroom.

“Dan gaan we terug aan de slag”, zei Bruno en ze gingen terug naar hun kantoor.

“Het is toch wel ongelofelijk hoe wij nu afhangen van de techniek, hé”, zei Paul.

“Wat bedoel je daarmee?” vroeg Bruno.

“Wel, de stroom valt uit en we kunnen ineens niets meer doen”, antwoordde Paul. “Vroeger schreven ze gewoon verder aan hun verslag als de stroom uitviel.”

“Ja, dat is de moderne tijd, hé”, lachte Bruno.

Zo was de voormiddag alweer voorbijgevlogen.

Na de middag kwam Martine hun kantoor binnen en vroeg of ze mee naar de hoofdcommissaris konden komen.

Ze volgden haar en gingen bij de chef binnen.

“Ik heb juist telefoon gehad van een woonzorgcentrum hier in Lier dat er een verdacht overlijden is”, zei Frans.

“Hoe verdacht?” vroeg Paul.

“Dat weet ik niet. De wetsdokter is nu onderweg en hij zal beslissen of het een verdacht overlijden is of niet”, antwoordde Frans.

“Zullen we al eens tot daar gaan?” vroeg Bruno.

“Ja. Wanneer het echt een verdacht overlijden is kan elke minuut belangrijk zijn”, antwoordde Frans.

Ze gingen te voet want het woonzorgcentrum lag maar enkele straten van het Paradeplein.

Toen ze ter plaatse aankwamen zagen ze de auto van Rik Pauwels, de wetsdokter, al staan.

Ze meldden zich aan bij de receptie en vroegen of ze naar de kamer van de overledene konden gaan. De receptioniste wees hun de weg.

Ze gingen voorbij de kantine waar op dat ogenblik een bingonamiddag bezig was.

“Kan je je voorstellen dat je ooit hier terecht zal komen?” vroeg Paul.

“Neen, Polle. Echt niet”, lachte Bruno.

“Ah, neen, want als jij negentig jaar bent, loop je nog enkele keren in de week tien kilometer”, lachte Paul.

“Tien misschien niet, maar toch zeker acht”, lachte Bruno.

De kamerdeur van de overledene was gesloten.

Bruno klopte op de deur.

De wetsdokter kwam opendoen.

“Mogen wij al binnen, Rik?” vroeg Bruno.

“Neen. Voorlopig hou ik iedereen nog buiten tot ik beslist heb wat het is”, antwoordde Pauwels.

“Hoeveel tijd heb je nog nodig?” vroeg Paul.

“Een kwartiertje, denk ik.”

“Dan komen we straks terug”, zei Bruno.

Paul en Bruno wandelden door de gang en kwamen aan de achterdeur. Ze gingen door de deur naar buiten en kwamen in een tuin terecht waar wandelpaden in getrokken waren tussen de bloemen en de planten.

Ze wandelden het pad af en kwamen uit op een kleine straat vanwaar de bewoners van het woonzorgcentrum verder konden wandelen naar het centrum of naar de Vesten.

“Dat is wel handig”, zei Paul. “Zo zijn ze onmiddellijk in het centrum.”

“En kunnen ze iets gaan drinken op de Grote Markt of het Zimmerplein”, lachte Bruno.

“Degene die nog fit genoeg zijn toch”, zei Paul.

Ze wandelden terug naar binnen en zagen dat de wetsdokter de deur van de kamer had opengezet, maar wel de toegang had versperd met een lint.

“Dat belooft niet veel goeds”, zei Paul.

“En?” vroeg Bruno aan Pauwels.

“Ik denk dat het moord is”, antwoordde Pauwels.

“Wat is er dan gebeurd?” vroeg Paul.

“Dat durf ik nog niet met zekerheid zeggen”, antwoordde Rik. “Maar met de gegevens van de huisarts en met wat ik zelf zie, denk ik dat het een verdacht overlijden is.”

“Is de huisarts nog hier?” vroeg Paul.

“Ja, die is bij de directeur.”

“Dan gaan wij daar al eens langs”, zei Bruno.

“Wanneer hebben we je verslag?” vroeg Paul.

“Als het meevalt morgenvroeg”, antwoordde Rik.

Ze gingen door de gangen naar het kantoor van de directeur.

Bruno tikte op de raam en de directeur kwam de deur opendoen.

“Somers en De Winter van de politie van Lier”, zei Bruno.

“Marnik Valkeniers, directeur”, zei de man.

“Mogen wij even binnenkomen?” vroeg De Winter.

Ze gingen mee aan de tafel zitten waar de huisarts al aan zat.

“Kan je ons zeggen waarom het voor jou een verdacht overlijden is?” vroeg Somers.

“Ik ken Freddy Vandeplas, het slachtoffer, al tientallen jaren”, zei de huisarts. “Hij lette heel goed op zijn gezondheid en was vroeger heel sportief. Zelfs nu wandelde hij nog veel. Ik had hem vorige week nog onderzocht en hij was echt in goede conditie. En dan nu plots was hij overleden. Dat vond ik verdacht.”

“Maar dat gebeurt toch wel meer”, zei De Winter. “En zeker bij mensen op leeftijd.”

“Ja, dat klopt. Maar hier vind ik het niet helemaal kloppen”, antwoordde de huisarts.

“En daarom wilde je een second opinion van de wetsdokter”, zei Somers.

“Ja. Hij kan een autopsie doen en dan zijn we helemaal gerustgesteld”, antwoordde de huisarts.

“Wat denk jij over dit overlijden?” vroeg De Winter aan de directeur.

“Ik kan enkel maar beamen wat de huisarts zegt. Freddy was een man die nog heel veel in beweging was. Hij

wandelde veel en nam aan vele activiteiten deel. Een heel actief man”, antwoordde Valkeniers.

“Oké. Dan wachten wij eerst de uitslag van de autopsie af en horen dan wel het definitieve verdict van de wetsdokter”, zei Somers.

Ze namen afscheid van de directeur en de huisarts en wandelden terug naar het politiekantoor.

Het was al half vijf geworden wanneer ze terug in hun kantoor binnenkwamen.

Ze hadden net hun computers terug opgestart om hun mail nog snel te bekijken toen Frans Peeters binnenkwam.

“En? Wat zegt de wetsdokter?” vroeg hij.

“Hij vermoedt dat het een verdacht overlijden is, maar hij wil de autopsie afwachten om definitief te beslissen”, antwoordde Paul.

“Dan zullen we moeten wachten tot morgen”, zei Frans.

“Er zit niets anders op”, zei Bruno.

“Tot morgen”, zei Frans en hij verdween in de gang.

Bruno en Paul liepen nog door hun binnengekomen mails en sloten daarna hun computers af.

Paul zette Bruno thuis af.

“Tot morgen”, zei Bruno.

“Tot morgen, chef”, antwoordde Pau

2

8 april, Lier.

Het was wachten op een berichtje van de wetsdokter om al dan niet een moordonderzoek op te starten. Om tien uur belde Rik Pauwels.

“Wat heb je gevonden?” vroeg Bruno.

“Eigenlijk niet heel veel”, antwoordde Pauwels.

“Denk je dan dat het geen verdacht overlijden is?” vroeg de commissaris.

“Op dit ogenblik ben ik nog niet zeker of het al dan niet een verdacht overlijden is”, antwoordde Rik.

“Wat heb je dan gevonden?” vroeg Bruno.

“In het bloed heb ik een kleine hoeveelheid alcohol aangetroffen en een hoeveelheid insuline. Verder is op het lichaam eigenlijk niets verdachts te zien”, antwoordde de wetsdokter.

“Heb je al een idee van het uur van overlijden?” vroeg Bruno.

“Tussen vier en acht uur dinsdagmorgen.”

“En verder?” vroeg Bruno.

“Niet echt iets bijzonder. Maar die hoeveelheid insuline maakt het moeilijk om te beslissen”, antwoordde de wetsdokter.

“Dus je twijfelt nog altijd”, zei Bruno.

“Ja, ik wil nog even overleggen met de huisarts, daarna kom ik bij je terug”, besloot Pauwels.

“Oké, tot later dan”, zei Bruno.

In afwachting van het tweede telefoontje van de wetsdokter ging Bruno nog even langs bij hoofdcommissaris Frans Peeters en bracht hem op de hoogte van wat Rik Pauwels hem zojuist had gezegd.

“Dus het ziet er naar uit dat het een normaal overlijden is”, zei Frans.

“Dat wil hij nog niet gezegd hebben. Hij wil zeker zijn van zijn zaak”, zei Bruno.

“Zo kennen we hem”, zei Frans.

Bruno was juist terug in zijn kantoor toen Pauwels al terugbelde.

“Ik heb met de huisarts overlegd en het besluit staat nu vast. Het is een verdacht overlijden”, zei Rik.

“Wat is er dan nog veranderd?” vroeg Bruno.

“Het slachtoffer, Freddy Vandeplas, had geen suikerziekte”, antwoordde Rik.

“Dus kreeg hij normaal ook geen insuline”, antwoordde Bruno onmiddellijk.

“Juist, dokter Somers”, lachte Rik.

“En nu?” vroeg Bruno.

“Ik heb met de technische recherche gebeld en die zijn al op weg naar het woonzorgcentrum”, antwoordde Rik.

“Stuur je ons vandaag nog je definitieve verslag door?” vroeg Bruno.

“Dat doe ik”, antwoordde de wetsdokter.

“Bedankt, Rik. Tot binnenkort”, besloot Bruno.

Paul zat tijdens het telefoongesprek aandachtig te luisteren en had daardoor het belangrijkste al gehoord.

“We moeten dus aan de slag”, zei hij.

“Ja. Ik denk dat we best direct naar het woonzorgcentrum rijden”, zei Bruno.

“Kunnen we onderweg een broodje eten?” vroeg Paul. “De technische recherche is toch nog maar juist bezig.”

“Ja, dat kunnen we wel doen”, antwoordde Bruno.

Ze wandelden tot aan de broodjeszaak wat verderop en gingen in de open veranda zitten. Uit de wind was het al aangenaam zitten.

Nadat ze hun broodjes hadden opgegeten gingen ze verder tot aan het woonzorgcentrum.

Marnik Valkeniers, de directeur van het woonzorgcentrum, had hen al zien aankomen en stond hen op te wachten in de gang. Hij vergezelde de speurders tot aan de kamer van Freddy Vandeplas.

“Als ik nog iets voor jullie kan doen, spring dan maar binnen in mijn kantoor”, zei Valkeniers en hij liet de speurders rustig hun gang gaan.

De deur van de kamer was dicht.

Paul duwde op het belletje en Louis De Coninck, de man van de technische recherche kwam de deur opendoen.

“Aha, jullie zijn ook weer van de partij”, zei Louis.

“Heb je al iets gevonden waar we mee aan de slag kunnen?” vroeg Bruno.

“Neen, we zijn ook nog maar juist begonnen”, antwoordde Louis. “Ik kreeg maar net voor de middag telefoon van Rik Pauwels.”

“Mocht je ons nodig hebben, wij zijn hier nog wel even bezig met gesprekken”, zei Bruno.

“Oké, en als ik jullie niet meer zie, lees je alles wel in mijn verslag”, zei Louis.

Bruno en Paul wandelden verder door de gangen terwijl ze zoveel mogelijk details in zich opnamen. Waar zijn de uitgangen? Waar hangen er camera's in de gangen? Waar zijn de gezamenlijke ruimtes?

Zo gingen ze verder tot ze aan de cafetaria kwamen.

“Zullen we even iets gaan drinken en eens horen of we iets kunnen leren uit de gesprekken die hier aan de gang zijn?” vroeg Paul.

“Goed idee, Polle”, antwoordde Bruno.

De meeste tafels in de cafetaria waren bezet. Ze vonden toch nog een lege tafel in het midden van de cafetaria. Ze

gingen zitten en keken eens rond. Ze zagen dat er niemand achter de toog stond.

“Je kan zien dat de bewoners gewoon zijn om hier te komen zitten”, zei Paul.

“Waaraan zie je dat?” vroeg Bruno.

“De tafeltjes aan het raam, waar je een prachtig zicht hebt op de tuin zijn allemaal bezet”, antwoordde Paul.

“Daar vechten ze waarschijnlijk om”, lachte Bruno.

Ondertussen was er beweging achter de toog, een niet meer zo jonge vrouw stond aan de koffiemachine.

Paul probeerde haar aandacht te trekken, maar dat lukte niet.

Bruno vroeg aan de man, die aan het tafeltje naast hen zat, of de dame aan de tafel bediende.

“Nee, je moet zelf tot aan de toog gaan”, antwoordde de man. “Tenzij je echt niet tot daar kan geraken, dan komt ze wel tot bij jou.”

“Dat zal nog juist lukken denk ik”, lachte Bruno.

Hij ging tot aan de toog en wachtte tot de vrouw klaar was met de koffie.

“Mag ik ook twee koffies?” vroeg hij.

“Zeker”, antwoordde de vrouw. “Ik maak ze direct, maar ik ga deze eerst aan die meneer daar geven, die geraakt niet meer zo gemakkelijk tot hier.”

Ze bracht de koffie naar een tafel aan het raam waar een oude man zat. Bruno schatte hem zeker negentig jaar.

Terwijl de vrouw hun koffies bereidde vroeg Bruno haar of ze hier vast werkte.

“Neen, ik werk als vrijwilliger”, antwoordde ze. “Twee dagen per week.”

“Kende jij Freddy Vandeplas?” vroeg hij.

“Ja, ik ken alle bewoners”, antwoordde ze. “Zijn jullie familie van hem?”

“Neen”, antwoordde Bruno. “Wij zijn van de politie.”

“Ik zag daarstraks dat de kamer van Freddy nog steeds afgespannen was met politielint. Is hij vermoord?” vroeg de vrouw.

“Dat onderzoeken we nog”, antwoordde Bruno.

Ondertussen waren de koffies klaar en Bruno nam de twee tassen mee naar hun tafel.

De speurders keken rustig rond in de cafetaria terwijl ze hun koffie dronken. Een paar mannen waren de krant aan het lezen. Aan het raam zaten twee vrouwen die aan het breien waren. In de hoek van de cafetaria zaten vier mannen te kaarten. Er stonden ook enkele zetels waarin twee oudjes een boek aan het lezen waren.

“Het is hier wel rustig”, zei Paul.

“Ja, deze mensen hebben alle tijd”, zei Bruno. “Daarom noemden ze dat vroeger ook een ‘rusthuis’”.

“Ik ga eens tot bij de kaarters”, zei Paul.

Hij nam een stoel en ging bij hen aan tafel zitten.

“Mag ik even storen?” vroeg hij aan de mannen.

“Wij hebben alle tijd”, zei één van hen.

“Jullie kennen ongetwijfeld allemaal Freddy Vandeplas”, zei De Winter. “Wat voor een man was hij? Kwam hij hier dikwijls in de cafetaria of was hij veel op zijn kamer?”

“Hij was nog heel fit”, zei één van de mannen. “Hij wandelde nog veel.”

“Hij kwam ook dikwijls met ons mee kaarten”, zei een andere man.

“Zijn geheugen was ook nog heel goed”, zei de derde man. “Hij kon de kaarten nog goed onthouden.”

“Heeft hij jullie misschien iets verteld over problemen die hij had met iemand?” vroeg De Winter.

“Neen. Zijn zoon kwam hem regelmatig bezoeken en dan kwamen ze samen iets drinken hier in de cafetaria”, antwoordde de man links van Paul.

Bruno was ondertussen tot bij Marnik Valkeniers, de directeur van het woonzorgcentrum, gegaan.

“Kan jij me wat meer vertellen over Freddy Vandeplas?” vroeg hij.

“Freddy was een zeer aangename man. Ik heb met hem nooit problemen gehad. Hij deed ook nog vele dingen mee met de groep. Hij was nog actief op alle vlakken. Hij wandelde veel, kwam meedoen met de groepsactiviteiten in de cafetaria, hij was ook nog goed op de hoogte van de actualiteit, hij volgde het nieuws op de voet”, antwoordde Valkeniers.

“Zijn er hier nooit problemen tussen families van de bewoners?” vroeg Somers.

“Ja, dat gebeurt wel eens, maar met Freddy kan ik me daar toch niets van herinneren.”

“Zijn de mensen hier niet eenzaam?” vroeg Somers. “Ik vraag me dat altijd af. Als ik ooit in zo’n woonzorgcentrum zou terechtkomen zou ik me eenzaam voelen, denk ik.”

“Dat is omdat je nog te jong bent en te actief bij de maatschappij betrokken. Als je eenmaal op pensioen bent en je wordt dan later nog ouder, dan heb je andere leefgewoontes. Je bent dan met minder tevreden. Je hebt ook niet meer zoveel nodig”, antwoordde Valkeniers.

“Dus ze voelen zich niet eenzaam”, zei Somers.

“De meesten toch niet.”

“Worden er hier lijsten van bezoekers bijgehouden?” vroeg Somers.

“Bezoekerslijsten niet echt. De familieleden en andere bezoekers van de bewoners kunnen gewoon binnenkomen”, antwoordde Valkeniers.

“Hangen er camera’s?” vroeg Somers.

“Ja, bij de deur aan de inkom.”

“Niet in de gangen?” vroeg Somers.

“Nee, dat mag niet omwille van de privacy”, antwoordde de directeur.

“Dus je kan wel zien wie er maandag en dinsdag op bezoek geweest is?” vroeg Somers.

“Dat kunnen we zien.”

“Kan je die beelden voor mij op een USB-stick zetten?” vroeg Somers.

“Ik zal aan onze technicus vragen om dat onmiddellijk te doen”, antwoordde de directeur en hij belde met de technicus en vroeg hem de USB-stick met de beelden naar hem te brengen.

“Kan je me ook een lijst bezorgen met de personeelsleden die maandag en dinsdag gewerkt hebben?” vroeg Somers.

“Ik zal de aanwezigheidslijsten onmiddellijk uitprinten”, antwoordde de directeur.

“Is de familie van Freddy Vandeplas al hier geweest?” vroeg Somers.

“Zijn zoon was hier vanmorgen, maar hij mocht niet op de kamer omdat jullie daar nog bezig waren”, antwoordde de directeur.

“Kan je me ook zijn gegevens geven?” vroeg Somers.

“Zeker.”

“Is hij het enige familielid?” vroeg Somers.

“Ik denk het wel. Hij is toch de enige die ik hier zag.”

“Oké, bedankt”, zei Bruno.

Even later kwam Bruno terug de cafetaria binnen. Hij ging bij Paul zitten die ondertussen ook zijn gesprekken met de bewoners had afgesloten.

Ze brachten mekaar op de hoogte van wat ze waren te weten gekomen.

“Zullen we nog even gaan kijken of Louis al meer nieuws heeft?” vroeg Paul.

“Dat kunnen we doen. Hier gaan we niet veel meer kunnen doen”, antwoordde Bruno.

De deur van de kamer van Freddy Vandeplas was nog steeds dicht.

Paul klopte op de deur en Louis De Coninck kwam de deur opendoen.

“Heb je al iets ontdekt?” vroeg Bruno.

“Vingerafdrukken en DNA, maar daar zijn jullie momenteel nog niet veel mee”, antwoordde Louis.

“Wanneer heb je namen bij die vingerafdrukken en het DNA?” vroeg Bruno.

“We gaan nu nog van alle personeelsleden vingerafdrukken nemen”, zei Louis.

“Dus hebben we morgen de resultaten”, zei Paul.

“Inderdaad.”

“Oké, bedankt, Louis”, zei Bruno en ze lieten hem verder werken.

Onderweg naar de uitgang kwam de directeur nog de USB-stick met de beelden van de inkomhal brengen.

“Als er nog iets is wat ik kan doen, dan moet je het maar laten weten”, zei hij.

“Doen we”, zei Bruno.

“We zullen sowieso morgen nog terugkomen voor gesprekken met het personeel”, zei Paul.

Ze gingen terug naar het politiekantoor.

Het was ondertussen al bijna vijf uur en je zag dat het al veel drukker was op de weg. Ook veel fietsers die via de Vesten naar huis reden.

Toen ze terug in hun kantoor aankwamen startten ze nog even hun computers op om hun mail te controleren.

Bruno had niets dringends binnengekregen, Paul wel. Hij moest nog even iets opzoeken en dat doorsturen naar een collega.

“Dan ga ik ondertussen nog even de chef op de hoogte brengen van ons bezoek aan het woonzorgcentrum”, zei Bruno.

Martine zat nog bij Frans toen Bruno binnen ging. Ze moest nog enkele brieven laten ondertekenen.

“Heb je een kamer gereserveerd?” vroeg ze aan Bruno.

“Martine, je speelt met vuur”, lachte Frans. “Dit gaat in je gezicht ontploffen.”

“Martinneke, als jij meegaat, dan leg ik daar onmiddellijk een kamer vast”, lachte Bruno.

“Ik ben nog te jong”, lachte ze. “Maar voor jou zou het toch al kunnen, hé.”

“Zeg je nu dat ik een oude man ben?” lachte Bruno. “Ik wil je altijd het tegendeel bewijzen hoor.”

“Ik ben al weg”, lachte Martine. “Hij is weer niet te stoppen.”

“Ik had je verwittigd”, lachte Frans.

Toen Martine weg was vroeg hij aan Bruno hoe het in het woonzorgcentrum verlopen was.

Bruno bracht hem op de hoogte van hun gesprekken.

“Dus het is wachten op de resultaten van de vingerafdrukken en de gesprekken met het personeel morgen?” zei Frans.

“Ja. Hopelijk leveren die iets op”, besloot Bruno.

Hij ging terug tot bij Paul. Ze sloten hun computers af en gingen naar huis.